

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm. a trassats des 2.º tom.....	0'06 »
Id. id. des 1.º tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	(3 mesos.... 0'85
1 any.....	3'25
Dins España.....	(3 mesos.... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	(3 mesos.... 1'50
1 any.....	5'00

CERTÁMEN DE L' IGNORANCIA PER 1882.

Composicions presentades derrerament:

N.º 5.—Lema: *Qui no s' engiña no viu.*N.º 6.—Lema: *Sòls qu' heu sia.*

N.º 7.—Lema: *Qui ha fèt ha fèt*
Qui ha dit ha dit
Si no es bò aquesta vegada
Ja heu serà un altre pich.

ADVERTENCIA.—Atenguent à que sou pòques encara ses composicions presentades, sa Redacció ha resòlt prorrogá es plas de presentació de trabays fins es dia primé d' Agost, tenguent en conta que molts d' ignorants deuen creure que perque Ciutat ja no fá *Fires*, nòltros ja no hem de fé *Certámen de Fires*.

S' equivòcan els qui axò creuen perque L' Ignorancia es toxaruda y hasta qu' haja ubèrt es *Certámen*; per fé *Fires* ella tota sola, maldement ningú en fassa.

¡Còm están aquí! Els hòmos han d' essè hòmos y no torná arrera may, maldement sapi-gan qu' han de parà à picó.

Animauvos, ydò, ignorants d' una ò més sòles y à fé feyna ara qu' es dies son llarchs y xéuen moltes *Fèstes*, perqu' aquest nou plas ja será improrrogable.

SA REDACCIÓ.

UN VIATGE DE RECREO.

S' Empresa marítima de vapors anomenada *L' Isleña*, mos va convidá atentament à fé un viatge de recreo, circunvalant sa còsta de Mallorca. Heu fé d' una manera digníssima, dins un sobre que duya gravat à dues tintes un curiós *Mapa* de sa nòstra Illa, molt rich en nomenclatura y que mereix essè conservat per lo notable. Dins aquest sobre hey acompanyava un petit cuadèrn titulat: *Recuerdo del primer viaje al rededor de la Isla de Mallorca emprendido por el vapor Palma el dia 1.º de Julio de 1882*, que conté una partida de datos descriptius y curiosos que consideram útils reproduhí perqu' es nòstros suscriptors tengan noticia de ses belleses que conté sa vorera de Mallorca. Hey

intercalarem altres nòtes de sa nòstra cullita per ferlho més complet é interes-sant; ja que sa fatalitat volgué que no poguessem anarhi, encara que n' tenguessem moltes ganes.

Dèu minuts després de s' hora anunciada, segons es periòdichs contan, se posá en marxa es magnífich vapor *Palma*, sortint des pòrt de sa nòstra capital amb un temps deliciós y una mar còm una bassa d' òli; plè de passatgers escullits y lo més accentuat de sa bòna societat d' aquesta població. S' amabilitat des capitá des vapor y sa galanteria d' ets empresaris acabaren de compòndre es ramell hermós d' aquest viatge, que rès deixá que desitjá segons diuen es qui tengueren sa ditxa d' esserhi.

A les onze y mitja eran dins Cala Manacó y à les sèt dins es pòrt d' Alcudia ahont passaren sa nit plens es palos des vapor de farolets de colós.

Es dia 2, diumenge, després d' ohida missa à bordo, se posá altre pich en marxa y arribá à Sòlle abans de mitx dia. A les tres torná sortí y fondetjá dins Palma à les sèt y tres quarts.

No més aquesta ràpida descripció des seu camí basta per ferse carrech un mallorquí véy des gran número d' agradables sensacions qu' havian de rèbre es passatgers. Procurarem detallá sa còsta, seguint ets apuntes des llibret de s' Empresa, y vos podreu fé milló carrech des viatge, y de lo agradable qu' ha d' essè es ferlho amb un bòn vapor.

A sa sortida de Palma, es Mòll nòn amb sa faròla provisional situada 11 metros demunt es nivell de la mar, y sa vista general de Palma que s' estén desde sa torre de Portopí fins à sa d' En Pau, y que sempre es hermosa y nòva à n' es viatgé que la contempla, vos farian está amb sa boca ubèrta. Aquesta vista comprèn una part de còsta de dèu kilòmetros de llargaria molt variada, plena de cases y edificis notables, antichs y moderns, situats d' una manera pintoresca y sumament agradable. La Sèu y la Ciutat, còm una llòca voltada de pollets. Es Castell de Bellvé, guardiá véy d' una partida d' atlòtes guapes y ben vestides que seuen baix d' ell. Molins

en filera à sa part de Llevant y de Ponent, còm à centinèlles qu' heu guardan tot; y à continuació y en es fondo de sa bahía un arenal que va seguit des Cap Enderrocat amb una torre antiga situada demunt la còsta à 102'71 metros d' elevació y à sa distancia de 13 kilòmetros y mitx de Ciutat.

Segueixen una mala fi de pedreres de mitjans que son es que serveixen per fé ses cases de Palma, y 6 kilòmetros y 100 metros més allà se tròba es Cap de Regana. Aquesta còsta es pelada y s' hi veuen à flò d' aygo una partida de boques de còves que ses ones de la mar han ubèrtes y n' hi ha algunes notables per lo grans. Segueix una còsta brava d' un centená de metros d' altaria, coronada de pinotells, y altres 6 kilòmetros més allà s' hi tròba es Cap Blanch amb una hermosa faròla demunt.

Aquí acaba sa bahía. Sa còsta va girant cap es Llevant sempre tayada casi à plom y obrint ara una cala estreta y fonda còm Cala Gats, are una més ampla y baixa còm es Carregadó de Llum-majó, amb torres à sa vorera còm ses de s' Estarella y la Rápita y amb case-tes de pescadós de ses viles y llogarets veynats.

En es fondo de s' ensenada qu' hey ha entre es Cap Blanch y es Cap de Salines, s' hi veu sa casa de s' Administració de sa sal, ses possessions Sa Barrala y Sa Canova y més envant es Pòrt de Campos, 19 kilòmetros lluny des Cap Blanch, plè d' illòts à s' entrada. Després vé sa possessió antiga de Savall amb ses séues salines y es Salobrá y s' estañy de ses gambes, y 7 kilòmetros després sa Punta de Salines amb una faròla de 16 metros y mitx d' altaria demunt s' aygo qu' es sa terra més en es Mitjorn de Mallorca; encara qu' à la dreta y à uns 17 kilòmetros més en es Mitjorn s' hi vejan ses importants illes de Cabrera, sa Conillera y altres més petites convidant à n' es passatgés aficionats à cassá y pescá à altres viatges de recreo qu' han fèt altres vapors y que molts recordan amb gust, esperant veurerlos reproduhits.

Desde es Cap de Salines segueix la

còsta cap à Gargal trobant de passada Cala Santagni à 13 kilòmetros, servint de portet à sa vila d'aquest nòm; y 4 kilòmetros y mitx més amunt vé un pòrt anomenat Porto-Petro amb un castellet, ahont es tradició qu' hey desembarcà Sant Pere quant vengué à posà à Mallorca son primer Bisbe.

Fins ara en es fondo hem tengut sempre à sa vista es Puig de Randa. Ara desapareixerà tapat per sa cordillera de sa còsta des Gargal, essent es primé Puig que 'l tapa es de la Consolació amb una hermita demunt, després es Puig Gròs que té 271 metros y mitx d'altaria, es Puig de Santueri amb un castell antiquíssim demunt, y es Puig de San Salvador amb un altre Oratori qu' es es més alt de tots y té 510 metros d' elevació.

A ses vertents d'aquests Puigs hey veureu es poblets de s' Alqueria blanca, Calònja, s' Horta nòva y moltes cases disseminades y jardins que son s' alegria d'aquell país.

Passat Porto-Petro vé Cala-Llonga qu' es un altre pòrt defensat un temps amb una bona bateria y qu' encara que tenga pochs fons, es gran y arredossat. Llástima que no s' hi pòs allà una bona colònia.

Més envant y à 8 kilòmetros y mitx de Porto-Petro vé Porto-Colom qu' es es de més importancia d'aquesta còsta, amb bona entrada, bona faròla y bons redòssos. Ara 'l fan nèt y comença à haverhi una petita població que creix depressa, y molts de barcos. Aquest any n' hi verem setze carregant vi de Felanitx que está uns dotze kilòmetros terra endins y que cada dia hey mantén una contínua comunicació de gent qu' hey acudeix à prendrehi bañs y à respirarhi la fresca de la mar. Varies persones d'aquestes alegres casetes saludavan es vapor amb mocadós blanchs.

Passat aquest betlemet de Porto-Colom vénen una mala fi de Cales hermoses però desèrtes. Son des manacorins que encara viuen més atrassats qu' es felanitxés; y per donà una passa dins es camí de sa civilisació vertadera y sòlida despujada de tota sabonera y vanidat, han menesté Deu y ajuda y totes ses herbes de Sant Juan. Veureu Cala Murada, Cala Virgili, Cala Barca, y altres Cales totes voltades de garriga, fins essé à Cala Manacò que si no fos per una torre antiga y sa célebre còva des Drach que té sa boca pròp d' ella, seria com ses altres. Un pagès que guardava sa boca de sa còva se portá amb sos passetgés com à bon manacorí.

Aquí es vapor s'aturá perqu' es pas-satgers poguessen disfrutá de ses belles-ses que conté aquesta còva; y nòltros també mos aturarém y ja continuarém dissapte qui vé sa descripció de sa còsta de Mallorca y d'aquest viatge de recreo qu' esperam veure repetit qualque dia per poderhi aná real y efectivament y

no amb esperit, axí com heu férem aquesta vegada per falta de temps.

PEP D' AUBENA.

UNA PONSELLA.

Trescant l' hòrt de casa un dia
Vaitx cullir una ponsella,
¡Ay! tan hermosa y tant bella
Que al cullirla la plaíja.
«Ponselleta, jò li deya,
»Ponselleta de mon còr,
»No 't musties»... y la flòr
Anava obrintse, vernieya.
La vatx mirar dolcement
Sense sèbre que 'm passava;
La besava y la besava
Delirant cada moment.
«No'm besis» la flòr 'm va dir
Tota triste y concirosa,
«Que no 't besis! perque hermosa?»
«Perque axí em farás morir.»
Y acalant ses fulles belles
Torcé el còll aquella flòr
Mentres jò deya ¡Ay que 's mòr!
¡Quant poch duran les ponselles!

SILENCIO.

L' AUBADA.

SONET.

¡Qu' hermós es veure de l'aubada l'hòra
Quant cantan rosònols y cadeneres;
Enfilats demunt pús y enredederes
Guardant sos tènres nius qu' están devèra!
¡Qu' hermós es veure quant el Sòl les dora
Les ones que s' entenen joganeres
Engronsant les barquetes que lleugeres
Amb ses vèles y rems se fan enfora!...
Y escoltar la remor que mòu la planta
Y la cansó del pastoret que sèu...
Den tant sòls pogué fer bellesa tanta.
Però més me sorpren, devés les deu
Aquella vèu que misteriosa canta...
¡Hala qu' hi pòsa, que demà se trèu!

TRES PERDUTS.

LA EGIRA.

SONET.

Molt la vatx estimar. ¡Qu' hermosa n' era!
Blanca com los lliris del torrent,
Delicada com tènre pensament,
Alegre com los jorns de primavera.
Arrogant y orgullosa com palmera
Que doblega en lo desèrt el vent,
Ella n' era mon goig y mon torment
Y son amor per mi, la vida n' era.
Morir per ella hauria estat ma glòria
Viure per ella n' era m' esperansa;
De mon amor jurá guardar memòria,
De més besades llarga recordansa....
Més olvidant ingrata me passió
S' en aná amb En Campins, à n' es Recó.

UN PERDUT TOTSOL.

TOT POT ESSÈ.

Dissapte de s'altre setmana va essé Sant Juan.

Jò hé nòm Juan, pera servirlos; som casat, y na Tonineta, sa méua dòna, pateix d'aufegó, pera servirme.

Habitam un piset d' un carré pròp des de Sant Juan, demunt una taverna, y som molt amich des taverné, per rahó des méu llinatge. Ell ha estat tres vegades Alcalde de barrio, y quant ley nombraren es primé pich, ara fa vuyt ó nou anys, se comprá un capell de trona, y que sòl du un vespre en l'any, y li deu servi es demés dies per ferné es jas de tres infants que té. Es dia de Sant Juan no 's colgan perqu' ell el dú.

P' es carrés d'aquell contorn hey havia fèsta.

Poch desitjós de qu' à ca-méua s' hi fassa aldú, y tenguent en conta qu' à na Tonineta li pròva molt aná à fóra, vatx despenjá ses claus de ses casetes, vengué à cercarnos un carrilet, me vatx posá ses russes blanques, es capell de paya, d'ala ampla, que quant el duch posat y vist de lluny paresch un vetladó sostengut per una figurassa, na Tonineta carregá amb un bolich, na Bèt amb un altre y una panera, y jò amb so para-sòl y ses claus; tancarem sa casa rodant sa clau, vatx pegá una serpenteta à sa pòrta per veure si estava tancada, y mos ne devallarem escala per avall fins al mitx des carré.

Axò succehia divèndres decapvespre.

Ja 's sap qu' es divèndres hey ha moltes families que menjan de peix, y que aquesta sustancia demana més vi que d'ordinari.

Es taverné amb motiu d'axò havia encarregat més aygo que de costum, y de ses sòbres y des descarregarla havia fèt un trutjé demunt es portal.

Dins aquella mar hey nadavan es tres infants, moguent es brassos y ses cames com à tres naufragos.

Parexia qu' allà demunt s' hi havia romput sa planxa de 'l Maria.

Quant mos posarem dins es carrilet sa més saupa d'aquells peixos, que segons son pare ja mòstra moltes *depusis-sions*, donant una pròva de sa sèua bona memòria, cridá na Bèt y li va dí:

—¡Que 'm durás un 'nin com es de l'any passat?

—A mí.

—Y à mí.

—No, Bèt. A mí.

Allò parexia un niu de còrps marins, demanant es menjá à crits, posat demunt sa pedra des portal d' una còva batuda per ses ones.

Y per s' honra des taverné dech havé de dí qu' altres dies que no eran ni divèndres ni vigilies recòrd havé vist es

mateix soy y sa mateixa bañadura. Pens si sa mestressa trobà que sa pedra es massa dura per jaurerhi es seus fiys y la rebllanca amb aygo.

Allà los dexarem y li estrenguerem cap à Son Roca.

Entre adesa un poch y culetjà una mica, mirà s' aubarcoqué, es juavert y ses palometes, arreglà es sopà y desfè es bolichs mos passà sa vetllada y mos n'anarem à jaure.

Dematinada vatx senti na Tonina que s'axejava.

—¿Y ara que tens?

—M'en vatx à missa. Tù hey podràs anà més lart y no dixerem sa casa tota sola.

—Vòls que 't diga..... ja deu estarhi avesada.

Aquella conversa 'm desbaratà es sò de tal manera que no vatx tení altre remey qu'axecarmè.

Em vatx vesti y vatx obrí sa finestra de pinta 'n-ampla.

Es sòl sortia còm una coca amb aubarcochs de derrera sa muntanya.

Em va sèbre greu no tení un ribell per veurel ballà.

Una estolada de velzies alegrava un Cel blau y nèt còm si l'acabassen de trèure de fàbrica.

Ets ametllers sense moure branca ni fuya destacavan es vert des seu brancam demunt un fondo d'òr, hermosura que quedava en es camps després d'havè omplit de riquesa es graners de ses possessions.

—Ja sò perqu' es pagesos s'axecan tant dematí, (deya per mí mateix), si jò fos pagès també m'hi axecaria.

Ben prest desmentí ses mèues reflexions un bergantell que sa mare el devia havè enviat à missa, duya ròba nova y capell pelut, y que s'entretenia en apedregà ets ametllers perque cayguesen es brots carregats de metles.

¡Que vòl dí! ¡Escaxà d'aquesta manera es vestit de novia de sa naturalesa!

Jò devia fé cara de molta rabia, perque no bé la 'm mirà aquell grandolàs prengué els atapins sense girarsè derrera.

De per tot piulavan es gorrións fentli burla. Un poch més avall de sa mèua finestra vatx alsà una pedra y quedà descubert un niu d'aquests animalets teuladés, ben vestits, que més bé pere-xian es pares qu'ets butzègos. Abans ja havia afinat sa mare que revoltava per allà y que més de dues vegades havia rossada sa paret amb sa punta de ses séues ales. Em vatx separà un poch y le vatx veure quant s'hi tirava còm un fibbló. Llavò, alèrta, alèrta, vatx tornà trèure es cap.

No vos he de contà ses besades que dava à n'es seus fions perque tots vòltros heu laureu vist més de sis vegades, però vos contaré sa conversa que tenia amb ells y que jò vatx entendre per gracia.

—¡Benelit sia el Señor! (los deya) Ell mos ha criat per donà fè de sa séua omnipotència. Digauli bòn dia.

Y ets aucellets piularen.

—Quant tornaré tal volta tròbi es niu buyt.

Y ets aucellets tornaren piulà.

—Y ántes dech havervos de dí una còsa. Si no sentiú més ambicions que ses que jò he sentides, si no voleu prendre volada de falcó, y no perdeu may de vista aquestes teulades ahont han viscut sempre es vòstros pares, ¡no temen! El Seño que fa granà ses espigues vos guardarà de tot mal. Ell umpl sa vida de miracles, sòls hey ha un animal demunt la tèrra, qui heu vòl esplicà tot per sa ralió, que sempre vòl còses extraordinàries sense veure qu'es extraordinari tot quant el rodetja, que sia inimich nòstro.

Ets aucellets piularen un'altra vegada; però còm encara piulavan molt embuyat no 'ls he vatx entendre.

—¡S' homo! (los respongué sa mare.)

Y llavònses mirantme fito fito, los va fé un escolt; y es quatre petits alsaren es cap per veuremè.

Vatx allargà sa mà per castigá aquella insolència; però mare y fiys havian prèss sa volada y no vatx estreñe més qu'es niu buyt.

Pensant qu'era es Deu de ses proteccions qui havia ordenat aquell miracle, vatx cridà na Bèt, y sa mèua dòna, que acabava d'arribá de missa, y los vatx dí:

—Si treys cap niu vos rompré una costella.

Poch avesades à sentirme parlà axí, romangueren estorades sense contestá paraula.

Jò 'm vatx tancá dins es quarto y amb lapis, y derrera una estampa de ses Corant' hores de Sa Vileta he escrit es aquestes retxes per poderles contà punt per punt à n'ets atlots des taverné, quant sia hora y les pujan entendre, per enviarnè una còpia à sa societat protectora d'animals y plantes de Madrit, sollicitant al mateix temps es nombrament de sòcio perpétuo.

AYGORDENT.

XEREMIADES.

En es pareixe sa casa de ses Miñones dona llòch à queixes per part des públich, ja relativament à n'es bòn mòdos amb que sòlen rèbre ses persones estèrnes que van à veure ses atlots, ja p'es bòn tracto y bòn exemple que donen à ses mateixes desgraciades hòrfanes.

Un dia mos n'ocuparèm amb detenció, per ara no feym més que da sa vèu d'alèrta à n'els seños Eclesiàstichs y demés autoritats que sense havè sentit may s'amor de pare están obligats à

mirà còm à fieses aquelles desventurades ninetes.

* *

Desitjariam que per evità escandols, disputes, rahons, males paraules, flas-tomies de carretés y perjudicis à ses fatxades, se privás es que poguessen passà es carros en totes direccions per dins es carrés estrets, permetentse tant sòls qu'heu fèssen amb una, sa que quedaria senhada en es seus cantons; axí còm heu hem vist fa molts d'añs à Barcelona y altres capitals.

Que s'estodihí bé es moviment de carruatges p'es carrés estrets, y que se estableixca una combinació acertada per podè anà tothom ahontsevuya sense perill de trobà un altre carro en sentit oposat que 'l fassa aturà quant frissa, y tothom heu benedirà.

* *

Demà torna donà fanció dins sa Plasa de Tòros sa Compañia d'es Capitá *Mayet*.

Heu avisam perqu' es pagesos que no han vist lo que fa aquest seño, heu paga que vengan à Ciutat apòsta.

Veuran un homo qu'aferrat à un bastó que penja d'un globo gròs, al temps qu'aquest s'en puja al ayre à més de cinch mil pams, ell fa titeres y equilibris demunt aquell bastó còm si estigués dins es llit de ca-séua, sense inmularse cap mica de si pòt caure ó nó.

Es una còsa que fa feredat es mirarla.

Ja sabem que 'l mon está plè de titereros que s'aguantan demunt una mica de fama mal adquirida y fan uns equilibris tan gròssos còm es d'un jugadé de bolsa.

Sabem que n'hi ha que fan alarde de no tení gens de conciença ni de vergonya per molt enfilats qu'es vejen y esposats à caure; però lo que fa l'en *Mayet* es real y positiu una demostració pràctica de serenitat y de pòca pò, digna d'essè vista y admirada de tothom.

* *

Sa Societat protectora d'ets animals comensa à toca ets efèctes de sa séua missió.

Hey ha hagut à Madrit un ca *El Perro Paco* qu'ha ocupat s'atenció de tots es periòdichs. No sabem si tenia es dó de mossegá més fòrt qu'ets altres, lo qual es un mèrit avuy en dia, ó de *lladrà* més qu'es seus germans, que no deixa d'essè un altre mèrit notable considerat baix d'es varios sentits en que se pòt considerá aquesta paraula, ó si era notable per sa séua grossaria, p'es seu coló, p'es seu pèl ó per ses séues oreyes, que no deixa de constituhí una casta d'aristocràcia molt admesa teòrica y pràcticament avuy en dia. Lo cert es que mereixqué s'alt honor de fersè populá dins la Cort d'Espanya fins en es punt d'havè estat presentat à Palacio,

de tení taula franca dins tots es cafès y fondes, y de qu' es Municipals li fèssen lloch p' es carrés.

Ara va está malalt y hey va havé juntes de Doctós y de Metges veterinaris y cada dia es diaris donavan conta des seu estat, de si estava milló, de si estava més grave, de si ja no tenia remey, y de que ja era mòrt.

¡Ja 's mòrt! (exclama un periòdich.) La mòrt tot heu iguala. Ahí morí es ca Paco y avuy es mòrt Don Angel Tal per Qual.

A poch à poch, señó companero en prensa, la mòrt que tot heu iguala no farà que sa calavera d' un homo després de mòrt sia igual à sa d' un cá. No juquem à ties.

*
**

Ara mos contan de fòra Mallorca que ses mosques parlan, y que per mèdi d' un instument que li diuen *microfonu* les pòden sentí parla.

¿Y que se deuen dí aquests animalets? Esta vist qu' aquest sigle à la fi en lloch de prendre es nòm de sigle de ses llums haurà de prendre es títol de sigle de sa *locuacitat*.

*
**

Un pòbre pescadó anomenat Jusèp Dominguez acompanyat de dos atlotets de barca; vejent un vapor anglés que s' en anava à fons y sense mirá rès més qu' es seu cò gran y caritatiu hey acudí totduna y amb sa séua barqueta pogué salvá la vida à 33 persones.

Axò ha fèt ara un ignorant devòra Finisterre.

*
**

Hey ha un Batle à sa provincia de Granada, Don Juan Torres y Molero, que no tant sòls no deu rès à ningú, ni à n' ets empleats, ni à n' es mèstre d' escola, sinó qu' ademés ha adelantat cent pessetes p' es material d' ensenansa, perque es nins fassan més adelantos.

¿N' hi ha cap de Batle còm aquest, per dins Mallorca?

*
**

S' Emperadó d' Alemanía té un bisnet de fa poch temps, y ara que l' han batiat li han donat 33 padrins y padrines.

¡Ja hey estará content en essè gran es dia que ley digan y fassi fèsta!

¡Ja la sabrà bé à sa Doctrina cristiana! y si no la sap, no será per falta de padrins, será si al càs per sobra de dimonis.

*
**

Dins Valladolid, es dia de Sant Juan, s' inauguraren ses nòves *Fires* que diuen que son tan bones, encara que sia es primé any que 's fassan.

*
**

EPIGRAMES.

Sa fiya d' En Pa Calent
Se riu de Don Federich,
Perque bravetja de rich
Y dú es paraygo dolent.

Un dia s' enfadà prou,
Més llavò digué confús:
—A n' aquest paraygo P' us
No més es dies que plou.

—Aquest reumàtic doló,
Aquestes maldeventrades,
Que jò sofresch devegades
Me van llevant tot s' humó.

Jò vuy mudá de Ciutat,
¿Qu' hey tróba, señó Doctó?
—Que 'm pareix que molt milló
Seria mudá de estat.

Casat En Gregòri estava
Quant estava en s' agonía,
Y es frare que l' auxiliava
Cada instant li repetia:

—Tenga, fíy méu, esperansa.
—Si señó, (digué En Gregòri,)
Ja sé que la Glòria alcansa
Es qui surt del Purgatòri.

Es contrari en mon senti
S' atxioma general,
De qu' entra depressa es mal
Y es torba molt à sortí.

Cresquent va anà lentament
Sa malaltia d' En Gòri
Y si no mos ment s' històri
Se va morí de repent.

Diu ma sògra qu' en vení
Es Matx, coranta anys farà;
Y à lo ménos quinze en fà.
Que ja ley sentia à dí.

Essent òs sa dòna, es clá,
Que des costat ha sortit,
Amb ella té son marit
Un mal òs que rohegá.

M. DULEY.

—¿Còm es qu' aquest taverné
En breu temps ha fet moixó?
—Perque sap manetjá bé
Sa regla d' *Aligació*.

—¿Y aquest moliné llunatic,
Còm es que s' ha fèt señó?
—Perque sap restá milló
Qu' es més sabí matemàtic.

NAUJ ERTSEM.

Voldries tení tresòrs
Y també salut completa,
A ses jòves robá es còrs,
Essè musich y poeta.
Dominar ses tempestats,
Es trons, es llamps, es fibbons,
No trobá amors may ingrats,
Guañá totes ses qüestions.
Però, tot axò que dius
Rès val si no hey afeixes
Còl molta amb dues perdius.

NAUJ SUOT.

PORROS-FUTES.

GEROGLIFICH.

D R R CARLOS II ^{baña} ^{baña} ^{baña} L I F A N

UN PAGÈS.

SEMBLANSES.

1. ¿Eu que s' assembla En Mayet à sa caló?
2. ¿Y una bugadera à un jugadó à la banca?
3. ¿Y es vapor *Palma* en es Mediterráneo?
4. ¿Y un mal pagadó à un torrent?

UN GERMÀ D' ELL.

QUADRAT DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides horitzontal y verticalment, digan: sa 1.ª retxa, es títol d' un homo casat; sa 2.ª, lo que s' emplea amb agricultura; sa 3.ª, una planta; sa 4.ª, lo que ha fet abans de fè una casa; y sa 5.ª, lo que fan fè à n' ets infants.

G. R. DE PHILIPPEVILLE.

CAVILACIÓ.

NAS CLA

Compòndre amb aquestes sis lletres un llinatge mallorquí.

UN BAYLARI.

FUGA DE CONSONANTS.

.UI E..I.A E. .E.I.. E. E.. .AU
DUCH D' ETCHEM.

ENDEVINAYA.

En no tenirmè 'm desitjes
Quant més ne fa manco en vòls,
N' has mesté per còure còls
Y 't fa nòsa dins ses sijes.

P.

(Ses solucions dissapte qui oà st som vius.)

CRIDES.

Es número 158 de L' IGNORANCIA que dirijit p' es corrèu anava en ets Establiments, amb sobre à Don Jusèp Rullan, Pre., se va pèdre p' es camí y no arribá en es seu destino.
¿Sabria dirnos qualcú quina dressera va prendre?

Es qui vulgan encuaderná amb economia es toms ja publicats de L' IGNORANCIA, pòden dirigits à s' Administració d' aquest setmanari. Tenda de Rotger, Cadena de Cort, núm. 11.

Tots es que tegan falta de números d' aquest tom acabat, qu' acudeixen prest à comprarlos à s' Administració que n' hi ha molts que curtetjan.

8 JURIOL DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.